

Scénář k rozhlasové reportáži

Vladimír Feierabend

„Vydržat“

Pod vedením Mgr. Marie Dvořákové zpracovaly žákyně ZŠ a MŠ Weberova Sandra Stočesová, Barbora Kotrčová, Alžběta Londinová, Johana Krausová

Příběh pana doktora Vladimíra Feierabenda začíná 7.7.1924 v Praze ve Spálené ulici. Dětství prožil jako každé jiné dítě. Byl velmi sportovně nadaný, nejraději hrál košíkovou, které se věnoval téměř po celý život. Jen škola nebyla jeho silnou stránkou, jedničky z mravů dosáhl až při maturitě. Týden před dovršením jeho 18-ti let se však jeho život drasticky změnil. Jeho strýc Ladislav Feierabend se v roce 1938 stal Československým a poté protektorátním ministrem zemědělství. A právě z důvodů politického postavení jeho rodiny byli všichni deportováni do koncentračního tábora.

„Bydlel jsem dlouho u kláštera Břevnovského, až po tu noc, kdy mi řekli, ať si to sbalím na tři dny a ono to trvalo dýl.“

Ze tří dnů se staly tři roky. Boj o život začal v koncentračním táboře v Terezíně, na který má pan Feierabend nejhorší vzpomínky. „Bylo tam přecpáno a všude byly blechy“ říká. Náročná cesta pokračovala do koncentračního tábora v Dachau. Zde pan Feierabend přežíval se svým bratrem, otcem a dědečkem, který byl v té době nejstarším vězněm Dachau.

„Tam nás učili stlát postele, páč ty musely být narovnaný, teda velice přesně, jinak jsme nedostali snídani.“

V Dachau nejprve pracoval na poli, a poté byl přeložen do skladu materiálů, kde spolu s ostatními vězni sabotoval německé zásobování.

„Navrtávali jsme jim kýble, který šly na frontu. Kradli jsme jim fusekle. Když jsme měli špatný fusekle, tak jsme tu jednu fusekli vyndali a tu naši špinavou nebo roztrhanou jsme tam nasadili. Jenže to mělo tu nevýhodu, že to bylo přísně kontrolovaný a vždycky když jsme šli domů ze směny, tak nás filcovali, prohlíželi teda. No a když u někoho něco našli, tak dostal pětadvacet na zadek a opravdu ty lidi, který tohleto museli vytrpět, ty si nemohli ani sednout“

Nakonec se dostal až k psaní složek na Mnichovském gestapu. Boj o život se však ještě více zkomplikoval poté, co se pan Feierabend nakazil tyfem. Léčba byla velmi náročná, několik měsíců strávil v karanténě s ostatními nakaženými vězni. Byly zakázány jakékoliv návštěvy a nikdo nevěděl, zda se dožije dalšího dne.

„Při tom tyfu jsem si říkal vydrž, vydrž nebo nevydrž. To člověk nevěděl, jak dopadne při tyfu teda, že jo.“

Nakonec boj s tyfem a válkou vyhrál a po osvobození se mohl zdravý vrátit domů. Životní boj dosáhl šťastného konce, když se celá rodina po třech letech opět setkala.

„Setkání bylo veliký, teta nepoznala svého syna, který mezitím vyrostl za ty tři roky, což byla velká legrace samozřejmě.“

Pan Feierabend vytrval a nevzdal se. Po otřesných zážitcích z války se rozhodl studovat medicínu, aby mohl pomáhat ostatním lidem. Začal se opět věnovat basketbalu, kde poznal svoji manželku. Společně později založili rodinu a dnes se může chlubit třemi pravnoučaty. A jak toho všeho dosáhl? Celý život se řídil jediným mottem:

„Vydržat!“